

Vanhin Carl B. Pratt
seitsemänkymmenen koorumista

Herran runsaimmat siunaukset

Kun maksamme kymmenyksemme uskollisesti, Herra avaa taivaan ikkunat ja vuodattaa meille runsaimpia siunauksiaan.

Olen kiitollinen vanhurskaista esivanhemmista, jotka opettivat lapsilleen evankeliumia kotona kauan ennen kuin oli olemassa virallisia perheiltöjä. Äidinpuoleiset isovanhempani olivat Ida Jesperson ja John A. Whetten. He asuivat pienellä Colonia Juárezin paikkakunnalla Chihuahuassa Meksikossa. Whettenin lapsia opetettiin sanoin ja heidän vanhempiansa antamalla esimerkillä.

1920-luvun alku oli Meksikossa kovaa aikaa. Väkivaltainen vallankumous oli juuri päättynyt. Rahaa oli kierrossa hyvin vähän, ja siitäkin suurin osa oli hopeakolikoina. Liiketoimet hoidettiin usein vaihtokaup-poina eli vaihtamalla hyödykkeitä ja palveluja.

Eräänä loppukesän päivänä isoisä John tuli kotiin tehtyään vaihtokaup-pat, joista hän oli saanut osana hintaa sata pesoa hopeakolikoina. Hän antoi rahat Idalle sanoen, että ne piti käyttää lasten tulevien koulumaksujen kattamiseen.

Ida oli kiitollinen rahoista mutta muistutti Johnille siitä, että he eivät olleet maksaneet yhtään kymmenyksää koko pitkän kesän aikana. Heillä ei

ollut ollut rahallisia tuloja, mutta Ida muistutti häntä siitä, että eläimistä oli saatu lihaa, munia ja maitoa. Heidän puutarhansa oli tuottanut runsaasti hedelmiä ja vihanneksia, ja he olivat tehneet muutakin kauppaa hyödykkeillä ilman rahaa. Ida ehdotti, että he antaisivat rahat piispalle kymmenyksen kättämiseksi.

John oli hieman pettynyt, sillä rahoista olisi ollut paljon apua lasten koulumaksuissa, mutta hän myönsi auliisti, että heidän piti maksaa kymmenyksensä. Hän kantoi painavan pussin kymmenystoimistoon ja teki selvityksen piispan kanssa.

Pian sen jälkeen hän sai sanan, että eräs herra Hord, varakas liikemies Yhdysvalloista, saapuisi seuraavalla viikolla muutamien miesten kanssa viettämään joitakin päiviä metsästäen ja kalastaen vuorilla.

Isoisä John meni seuruetta vastaan rautatieasemalle lähellä Colonia Juárezia. Hänellä oli mukanaan satuloituja hevosia ja välttämättömiä kuormajuh-tia valmiina kuljettamaan matkatavarat ja leiriytymisvarusteet vuorille. Seuraava viikko kului opastamalla miehiä ja huolehtimalla leiristä ja eläimistä.

Viikon kuluttua miehet palasivat rautatieasemalle mennäkseen junalla takaisin Yhdysvaltoihin. Johnille maksettiin sinä päivänä hänen työstään, ja hän sai pussillisen hopeapesokolikoita muiden kulujen kattamiseksi. Kun John ja hänen miehensä olivat saaneet palkkansa, John palautti loput rahat herra Hordille, joka hämmästyi, koska ei ollut odottanut rahaa jäävän jäljelle. Hän kyseli Johnilta, oliko kaikki kustannukset varmasti katettu, ja John vastasi, että kaikki retken kulut oli maksettu ja että se oli jäänyt jäljelle.

Juna vihelsi. Herra Hord kääntyi lähteäkseen, mutta kääntyikin sitten takaisin ja heitti painavan kolikkopussin Johnille. ”Tässä, vie tämä kotiin poikiasi varten”, hän sanoi. John siepasi pussin ja lähti takaisin Colonia Juáreziin.

Kun perhe sinä iltana illallisen jälkeen kokoontui yhteen kuulemaan retkestä, John muisti pussin, toi sen sisään ja pani pöydälle. John sanoi, ettei hän tiennyt, paljonko pussissa oli, joten pussi tyhjennettiin huvin vuoksi pöydälle – kolikoita oli aikamoinen kasa – ja kun rahat oli laskettu, niitä oli tasan sata hopeapesoa. Sitä, että herra Hord oli päättänyt lähteä tuolle retkelle, pidettiin tietenkin suurena siunauksena. John poikineen oli ansainnut hyvän palkan, mutta sata pesoa ylimääräistä palautti mieleen juuri saman kymmenyksen, joka oli maksettu viikkoa aikaisemmin. Joidenkuiden mielestä se voisi olla kiinnostava sattumus, mutta Whettenin perheelle se oli selkeästi opetus Herralta siitä, että Hän muistaa lupauksensa niille, jotka maksavat kymmenyksensä uskollisesti.

Rakastin tuota kertomusta lapsena, koska siinä oli kyse vuorille ratsain tehdystä metsästys- ja kalastusretkestä ja sinne leiriytymisestä. Ja rakastin sitä, koska se opettaa, että kun me

noudatamme käskyjä, meitä siunataan. Me voimme kaikki päätellä tämän kertomuksen perusteella monta asiaa kymmenyksistä.

Ensiksi, huomaattehan, että kymmenysten maksaminen ei tässä tapauksessa liittynyt rahatulojen summaan. Whettenit päättivät käyttää ensimmäiset saamansa rahat kymmenyksiin, koska he olivat eläneet hyvin elämistään ja tuottoisasta hedelmä- ja vihannestarhastaan. He tunsivat selvästikin olevansa siunauksistaan velassa Herralle.

Se muistuttaa Herran sanojen merkityksestä Hänen kysyessään: "Voiko ihminen riistää jotakin Jumalalta? Sitä te kuitenkin yritätte. 'Mitä me sinulta riistämme?' te kysytte." Ja Herra jyrisee vastaukseksi: "Kymmenyksiä ja uhrilahjoja!" (Mal. 3:8.) Niin, veljet ja sisaret, juuri niin kuin John ja Ida Whetten käsittivät tuona kesänä kymmeniä vuosia sitten, me olemme kaikki velassa Herralle. Älköön meitä syytetäkö Jumalalta riistämisestä. Olkaamme rehellisiä ja maksakaamme velkamme Herralle. Hän pyytää vain 10 prosenttia. Nuhteettomuus velkamme maksamisessa Herralle auttaa meitä olemaan rehellisiä lähimmäistemme kanssa.

Seuraava asia, jonka huomaan tuosta kertomuksesta, on se, että isovanhempani maksoivat kymmenykset perheensä taloudellisen aseman heikkoudesta huolimatta. He tunsivat Herran käskyn, he sovelsivat pyhiä kirjoituksia itseensä (ks. 1. Nefi 19:23–24) ja noudattivat lakia. Juuri sitä Herra odottaa kaikelta kansaltaan. Hän odottaa meidän maksavan kymmenykset, ei runsaudestamme eikä perheen talousarvion ylijäämästä, vaan kuten Hän on käskenyt muinoin, "esikoistuloistamme", olipa niitä niukasti tai runsaasti. Herra on käskenyt: "Uhraa minulle viivyttämättä ensi hedelmä" (2. Moos. 22:28). Henkilökohtainen kokemukseni on ollut, että varmin tapa maksaa kymmenykset uskollisesti on maksaa ne heti kun saamme jotain tuloa. Itse asiassa olen havainnut sen olevan ainoa tapa.

Opimme isoisä ja isoäiti Whetteniltä, ettei kymmenyksissä oikeastaan ole kysymys rahasta. Kyse on uskosta – uskosta Herraan. Hän lupaa siunauksia, jos me noudatamme Hänen käskyjään. John ja Ida Whetten osoittivat selkeästi suurta uskoa maksamalla kymmenyksensä. Osoittakaamme me oma uskomme Herraan maksamalla

omat kymmenyksemme. Maksakaa ne ensiksi, maksakaa ne rehellisesti. Opettakaamme lapsiamme maksamaan kymmenykset jopa taskurahoistaan ja muista tuloista ja viekäämme heidät sitten kymmenysselektiviteettiin, niin että he ovat tietoisia esimerkistämme ja rakkaudestamme Herraa kohtaan.

Tässä isovanhempieni kertomuksessa on mahdollisuus väärinkäsitykseen. Saattaisimme päätellä, että koska me maksamme kymmenykset rahana, Herra siunaa meitä aina rahallisesti. Lapsena minä olin taipuvainen ajattelemaan siihen tapaan. Sittemmin olen oppinut, että niin ei välttämättä ole. Herra lupaa siunauksia niille, jotka maksavat kymmenyksensä. Hän lupaa avata "taivaan ikkunat ja [vuodattaa] – – runsaan siunauksen" (Mal. 3:10). Todistan, että Hän täyttää lupauksensa ja että jos maksamme kymmenyksemme uskollisesti, meiltä ei puutu elämän perustarvikkeita, mutta rikkautta Hän ei lupaa. Raha ja pankkitilit eivät ole Hänen runsaimpia siunauksiaan. Hän siunaa meitä viisaudella hallita rajallisia aineellisia voimavarojamme, viisaudella niin että kykenemme elämään 90 prosentilla

tuloistamme paremmin kuin 100 prosentilla. Näin uskolliset kymmenysten maksajat ymmärtävät elää kaukonäköisesti ja pyrkivät olemaan omavaraisempia.

Olen oppinut, että Herran runsaimmat siunaukset ovat hengellisiä ja että ne liittyvät usein perheeseen, ystäviin ja evankeliumiin. Näyttää siltä, että Hän antaa usein erityisen herkkyyden siunauksen Pyhän Hengen vaikutuksen ja johdatuksen havaitsemiseen, etenkin avioliitossa sekä sen kaltaisissa perheasioissa kuin lasten kasvattaminen. Sellainen hengellinen herkkyys voi auttaa meitä nauttimaan sopusoinnun ja rauhan siunauksista kotona. Presidentti James E. Faust on sanonut, että kymmenysten maksu on erinomainen vakuutus avioeroa vastaan (ks. ”Avioliitonne rikastaminen”, *Liahona*, huhtikuu 2007, s. 5–6).

Kymmenysten maksaminen auttaa meitä saamaan alistuvan ja nöyrän sydämen ja kiittollisen sydämen, joka on taipuvainen tunnustamaan ”hänen [kätensä] kaikessa” (OL 59:21). Kymmenysten maksaminen vaalii meissä anteliasta ja anteeksiantavaa sydäntä sekä armeliasta sydäntä täynnä Kristuksen puhdasta rakkautta. Meistä tulee innokkaita palvelemaan ja siunaamaan muita, kun meillä on kuuliainen sydän, joka alistuu Herran tahtoon. Säännöllisten kymmenysten maksajat havaitsevat uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen vahvistuvan, ja he saavat lujan, kestävästi todistuksen Hänen evankeliumistaan ja Hänen kirkostaan. Mitkään näistä siunauksista eivät ole millään tavalla rahallisia tai aineellisia, mutta ne ovat varmasti Herran runsaimpia siunauksia.

Todistan, että kun maksamme kymmenyksemme uskollisesti, Herra avaa taivaan ikkunat ja vuodattaa meille runsaimpia siunauksiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen koorumista

Millaisia miehiä ja naisia teidän siis tulee olla?

Olkoot pyrkimyksenne omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia menestyksekkäitä, jotta saisitte Hänen kuvansa kasvoihinne ja jotta Hänen ominaisuutensa näkyisivät käytöksessänne.

”Ollako vai eikö olla?” on todellakin oikein hyvä kysymys.¹ Vapahtaja esitti saman kysymyksen syvällisemmin tehden siitä elintärkeän opillisen kysymyksen meistä jokaiselle: ”Millaisia miehiä [ja naisia] teidän siis tulee olla? Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin *minä olen*.” (3. Nefi 27:27, kursivointi lisätty.) *Minä olen* on *olla*-verbin yksikön ensimmäisen persoonan preesens. Hän pyytää meitä ottamaan päällemme Hänen nimensä ja Hänen luonteensa.

Jotta meistä tulisi sellaisia kuin Hän *on*, meidän täytyy myös *tehdä* niitä asioita, joita Hän *teki*: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Tämä on minun evankeliumini, ja te tiedätte, mitä teidän on minun kirkossani *tehtävä*, sillä niitä tekoja, joita te olette nähneet minun *tekevän*, teidänkin tulee *tehdä*” (3. Nefi 27:21, kursivointi lisätty).

Oleminen ja *tekeminen* ovat erottamattomia. Toisistaan riippuvaisina oppeina ne vahvistavat ja edistävät toinen toistaan. Esimerkiksi usko

innoittaa rukoilemaan, ja rukous puolestaan vahvistaa uskoa.

Vapahtaja arvosteli usein niitä, jotka *tekivät* ilman että he *olivat* – kutsuen heitä tekopyhiksi: ”Tämä kansa kunioittaa minua huulillaan, mutta sen sydän on kaukana minusta” (Mark. 7:6). *Tekeminen* ilman *olemista* on tekopyhää eli sellaisen esittämistä ja teeskentelemistä, mitä ei oikeasti ole.

Käänteisesti *oleminen* ilman *tekemistä* on tyhjää, kuten ”[uskokin] yksinään, ilman tekoja, [on] *kuollut*” (Jaak. 2:17, kursivointi lisätty). *Oleminen* ilman *tekemistä* ei oikeastaan ole *olemista* – se on itsepetosta: sitä että uskoo olevansa hyvä vain siitä syystä, että omat aikomukset ovat hyviä.

Tekeminen ilman *olemista* – tekopyhyys – esittää väärää kuvaa toisille, kun taas *oleminen* ilman *tekemistä* esittää väärää kuvaa ihmiselle itselleen.

Vapahtaja nuhteli lainopettajia ja fariseuksia heidän tekopyhyytensä tähden: ”Te maksatte kymmenykset” – sitä he *tekivät* – ”jopa mintusta, tillistä ja kuminasta, mutta laiminlyötte sen,